

Enskild motion

Motion till riksdagen 2017/18:3085

av **Isabella Hökmark (M)**

Åtgärder för Östersjöns torskbestånd

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att regeringen bör uppdra åt vederbörande myndigheter att föreslå både kortsiktiga åtgärder inom ramen för gällande regler och mer långsiktiga förändringar i EU:s fiskepolitik och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

EU:s gemensamma fiskepolitik, GFP, reglerar fisket i hela EU. Förvaltningen följer en mycket komplicerad process där vetenskapliga, ekonomiska och sociala faktorer vägs in genom rekommendationer och samråd med en rad olika intressenter. Till sist föreslår kommissionen kvoter för olika fisken och rådet för jordbruks- och fiskeministrarna fattar beslut.

Den gemensamma fiskepolitiken omfattar också fleråriga förvaltningsplaner och en ökad grad av regionalt inflytande i t ex Östersjön. Det borde alltså vara möjligheter att bedriva en klok fiskeförvaltning. Men när det trots allt går fel, är systemet så trögt att det inte går att vidta de kraftfulla åtgärder som skulle behövas.

Torsken är Östersjöns främsta rovfisk. Som sådan har den en stor betydelse för den ekologiska balansen. När torskbeståndet minskar får det negativa effekter i hela näringskedjan ända till plankton som orsakar övergödning och algbloomning. Torsk är som en traditionell matfisk också en viktig resurs i en hållbar mathållning. Det finns många skäl att slå vakt om torskbeståndet i Östersjön, inte minst eftersom detta torskbestånd är genetiskt unikt och inte kan ersättas från Västerhavet om det skulle hotas.

När Internationella havsforskningsrådet (Ices) lämnade sitt förslag till fiskekvoter för 2018 konstaterade man att det västra beståndet är under biologiskt säkra nivåer och att för det östra beståndet saknas vetenskapliga data. Detta borde vara en signal till drastiska åtgärder, men likafullt föreslår Ices ett fortsatt fiske baserat bland annat på de fleråriga förvaltningsplanerna.

Torskbeståndet har minskat kraftigt de senaste decennierna, antalet platser där fiskarna leker har blivit färre. Vad forskarna upptäckt på senare tid är att det i princip saknas större torskar, de som är starka nog att söka efter föda och fortplanta sig. Det finns fortfarande ganska många torskar, därför säger Ices att biomassan är stor. Men de är små, har ändrat sina beteenden och fortplantar sig tidigare. Därför orkar de inte heller flytta sig långt från det område där de föddes. ”Vi fiskar på en förskoleklass”, uttryckte en forskare på ett seminarium i Almedalen.

Fiskeförvaltningen är som konstaterats inledningsvis mycket komplicerad. Det gäller hur mycket som får fiskas och det gäller vilka som får fiska och med vilka redskap. Tvärtemot vad som kanske är den allmänna uppfattningen bedrivs torskfisket i Östersjön av ett mycket litet antal relativt stora, bottentrålande fiskefartyg.

Det finns exempel på andra håll i världen, t ex Grand Banks utanför Newfoundland i Kanada, där en liknande process redan ägt rum och trots mer än 20 års försök har man ännu inte lyckats återskapa ett biologiskt säkert torskbestånd. Detta får inte hända i Östersjön.

Min slutsats är att det behövs nya politiska redskap, både i Sverige och inom EU:s gemensamma fiskepolitik för att hantera krislägen som Östersjötorsken. Regeringen bör uppdra åt vederbörande myndigheter att föreslå både kortsiktiga åtgärder inom ramen för gällande regler och mer långsiktiga förändringar i EU:s fiskepolitik så att fiskeförvaltningen inte kan stillasittande se hur ett helt fiskbestånd kollapsar och försvinner.

Isabella Hökmark (M)